

По-специално жалбоподателят посочва, че Общият съд не е взел предвид, че жалбата му е насочена срещу решение на Комисията, което се взема съгласно двустепенно производство по Регламент 1049/2001. От процесуална гледна точка жалбоподателят не би бил в състояние да подаде жалба преди обявяния от Комисията отговор на второто му заявление от 15 октомври 2009 г., с което той моли да се преразгледа отговорът на първото му заявление от 9 октомври 2009 г. По този начин той е действал в съответствие с практиката на съдилищата на Европейския съюз. Според жалбоподателя срокът за подаване на жалба започва да тече след получаването на считания съгласно член 8, параграф 3 от Регламент 1049/2001 за отрицателен отговор на второто му заявление, т.е. на 2 декември 2009 г. Той изтичал на 2 февруари 2010 г. По този начин според жалбоподателя жалбата е подадена в срок. За жалбоподателя е непонятно защо Общият съд погрешно определя началото на срока за подаване на жалба за 16 октомври 2009 г. (момент на подаване на второто му заявление) и края му за 29 декември 2009 г., без да вземе предвид, че решението от 9 октомври 2009 г. (текущ отговор на първото му заявление) става подлежащ на обжалване акт едва след отрицателния отговор на второто му заявление.

Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Белгия) на 9 май 2011 г. — État belge/Medicom sprl

(Дело C-210/11)

(2011/C 211/28)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Жалбоподател: État belge

Ответник: Medicom sprl

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се третира като освободена доставка на услуги — като аренда или отдаване под наем на недвижим имот по смисъла на посочения член 13, Б, буква б) — ползването за лични нужди от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците, както и от техните семейства, на дружество, което е данъчнозадължено лице и има самостоятелна правосубектност, на целия или на част от недвижим имот от имуществото на това дружество, който е включен изцяло в активите на предприятието, в случаите когато като насрещна престация за това ползване не е уговорен какъвто и да било наем в пари, а то се счита за възнаграждение в натура, което подлежи на облагане с данък върху доходите на управителите, като по този начин за данъчни цели това ползване се счита за насрещна престация за част от положения от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците труд?

телите, като по този начин за данъчни цели това ползване се счита за насрещна престация за част от положения от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците труд?

2. Трябва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че посоченото освобождаване се прилага в случаите, когато дружеството не е доказало наличието на необходима връзка между дейността на предприятието и пълното или частично поставяне на недвижимия имот на разположение на управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците и в този случай достатъчно ли е наличието на непряка връзка?

⁽¹⁾ ОВ L 145, стр. 1.

Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Белгия) на 9 май 2011 г. — État belge/Maison Patrice Alard sprl

(Дело C-211/11)

(2011/C 211/29)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Жалбоподател: État belge

Ответник: Maison Patrice Alard sprl

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се третира като освободена доставка на услуги — като аренда или отдаване под наем на недвижим имот по смисъла на посочения член 13, Б, буква б) — ползването за лични нужди от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците, както и от техните семейства, на дружество, което е данъчнозадължено лице и има самостоятелна правосубектност, на целия или на част от недвижим имот от имуществото на това дружество, който е включен изцяло в активите на предприятието, в случаите когато като насрещна престация за това ползване не е уговорен какъвто и да било наем в пари, а то се счита за възнаграждение в натура, което подлежи на облагане с данък върху доходите на управителите, като по този начин за данъчни цели това ползване се счита за насрещна престация за част от положения от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците труд?